

Chương 29

Arthur

Bọn trẻ! Lúc nào cũng hớt hải lo lắng, lúc nào cũng đòi được trả lời ngay. Chúng làm tôi mệt lử, cái bọn trẻ bơ phờ tội nghiệp.

Đừng quay lại, tôi vẫn bảo chúng nó thế. Đừng quay lại.

Tuổi trẻ vẫn ở nguyên nơi các cô cậu chia tay nó, đây là chỗ thích hợp dành cho nó. Cái gì đáng mang theo trên đường đời thì cô cậu cũng đã mang rồi.

Hai mươi năm nay tôi đã nói thế, mà nào ai có nghe? Nghe được thì đã phúc. Đây, lại một đứa nữa vừa xuất hiện. Thở phì phò mới lên được tới đỉnh vách núi. Gần hết đầu bặm rồi, có vẻ. Cũng khá điển trai, trên nền trời xanh. Trông đáng dấp như chính trị gia. Mà tôi nghĩ vậy thật à? Có thể là diễn viên điện ảnh.

Tôi không nhớ có thấy mặt cậu ta hồi xưa. Tuy cái đó cũng chẳng nói lên gì. Hồi này thấy mặt chính mình trong gương tôi cũng chẳng nhớ. Tôi thấy cậu chàng đang đưa mắt lùng sục khắp xung quanh, đón nhận hình ảnh tôi ngồi trên ghế dưới bóng cây ô liu ưa thích.

“Ông là Arthur?” cậu ta hỏi độp.

“Chính thị.”

Tôi sành sỏi liếc cậu ta một vòng. Xem ra là dạng có tiền. Áo phong có cổ, logo hàng hiệu. Hả không chê vài ly Scotch đúp.

“Chắc cậu muốn uống gì chứ?” tôi thân mật hỏi. Tốt nhất nên đá câu chuyện về hương chai lọ ngay từ sớm.

“Tôi không muốn uống gì hết,” cậu ta nói. “Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra.”

Tôi không kìm nổi một cái ngáp. Dễ đoán quá. Cậu ta muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Lại một gã đầu tư nhà băng lên cơn khủng hoảng trung niên, lộn lại về khung cảnh hoa niên. Về hiện trường phạm tội. Cứ để mặc những thứ đã qua tôi chỉ muốn đáp thế. Vòng lại đi. Vòng về với cái cuộc sống người lớn lắm vấn đề của cậu, vì cậu chẳng tìm thấy đáp án ở đây đâu.

Nhưng cậu ta sẽ không tin tôi. Chẳng đứa nào tin cả.

“Cậu bé ơi,” tôi hiền hòa nói. “Cậu đã lớn lên. Chuyện đã xảy ra là thế đấy.”

“Không,” cậu ta nóng nảy đáp, lau cái trán ướt mồ hôi. “Ông không hiểu. Tôi đến đây là có lý do. Nghe tôi này.” Cậu ta tiến lên vài bước, cao lừng lững với thân hình nổi bật trước ánh nắng, khuôn mặt điển trai lộ vẻ quyết tâm. “Tôi đến đây là có lý do,” cậu ta nhắc lại. “Tôi vốn không định can dự vào - nhưng tôi không dừng được. Tôi phải làm việc này. Tôi muốn biết đích xác chuyện gì đã xảy ra vào cái đêm có vụ cháy?”